

ΠΟΙΗΣΗ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΜΠΑΣΟ

ΕΙΚΟΣΙΑΥΟ ΧΑΪΚΟΥ ΚΙ ΕΝΑ ΤΑΝΚΑ

Σκεδός ριζιού

Τὸ ῥίζι λείπει:
στὴν κολοκύθα δάξω
παρθενικὸ ἄνθος.

Καμέλια

Ὅπως ἔπεσε,
ἐκτοπίζει τὸ νερό:
καμέλιας κώνος.

Ὁ δρόμος τοῦ Ζέν

Ἔ, καλὰ ἄς πᾶμε —
κεῖ πού λήγαμε τοῦμπα
δλέποντας χιόνι...

Ἡ ἀρχή

Ἀρχίζει ἡ ἀνοιξη:
νιός χρόνος - παλιὸ ῥίζι·
πέντε πεντάρες.

Στὸ δρόμο γιὰ τὴ Νάρα

Νά ῥθε ἡ ἀνοιξη;
καὶ στὸ ἀνώνυμο δουντὸ
πρωϊνὴ καταχνιά.

Στὸ δουνίσιον μονοπάτι

Στὸ μονοπάτι:
πῶς σὲ τραβοῦν βιολέτες...
μὲ τρώπον ἄλλο!

Τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ

Φθινόπωρου ἀρχή:
γιαλός, ριζιού χωράφια —
ἓνα πράσινο.

Μιά πρόσκληση στὸν Ἑτσούτζιν

Βλέπαμε κι οἱ δυὸ
χιόνι... σὰ νά 'χε πέσει
δυὸ φορὲς φέτος.

Στὸν τάφο τοῦ Ἰσσου

Σεῖει καὶ τὸν τάφο!
ἡ φωνή μου πού κλαίει:
φθινόπωρου ἀγέρας.

Μιά ζωγραφιά ἐνὸς πότη τοῦ σάκε

Ὅτε λουλούδια
οὔτε φεγγάρι· μόνος
τὸ σάκε πίνει!

Ἡ ἡσυχία

Τόση ἡσυχία...
στούς βοράχους διεισδύουν
κρυναγές ἀκρίδας.

Τὸ μεγάλο ποτάμι

Τοῦ Ἰούνη βοροχές
μαζεύοντας, ὡ λείω
ῥέμα Μογκάμι...

Τὸ ποτάμι τοῦ οὐρανοῦ

Ἀγριοθάλασσα:
πάνω στὸ Σάντο ἀπλώνει
ὁ Γαλαξίας.

Ἡ ἀκτὴ Σούμα τὸ φθινόπωρο

Κοιλίες κυμάτων:
μὴ κοχύλια ἀνάκατα,
τριφυλλιοῦ κρόσσια.

Τὸ «Πανδοχεῖο τοῦ Κόσιου»

Στὸ σπίτι τὸ ἴδιο
καὶ πόρνες κοιμηθῆκαν·
σιλὴν καὶ τριφυλλί.

Τὸ πιθηκίσιο ἀδιάδροχο

Κοῦο πρωτοβορόχι·
μικρὴν κάπα ἀχνόενια
θέλει κι ἡ τίσινα.

Στὴ «Λίμνη μὲ τίς 8 ὄψεις»

φύσηξαν ἄνθη
κι ἀπ' τίς τέσσαρες μεριές
στὴ Λίμνη Νίο!

Μονοπάτι τοῦ ἡλίου

Τοῦ ἡλίου δρόμος:
στοῦ Μάη τίς βοράχες, γυροῦν
ἐκεῖ οἱ μολὲχες.

Καλοκαιρινές φωνές

Προώρος ὁ χαμός...
Κι οὔτε σημάδι ἐφάνη —
κρυναγές ἀκρίδας.

Κοῦκος στὴν ἀρχαία πρωτεύουσα

Ὅντας στὸ Κιόο,
κι ἄλλο τὸ Κιόο λαχταρῶ —:
κοῦκος τοῦ καιροῦ.

Λόχη ἀπὸ μπαμπού

Συστάδα μπαμπού·
κλεισμένο φῶς φρεγγαριού
θέρειψε: κοῦκος.

Ἡ φύντα τοῦ καστανόκαρπου

Φθινοπωρινὸς
ἄς σφυρίζει ὁ ἀγέρας·
πράσινες φύντες.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ἀνώμυος (12. αἰ.)

Ο ΚΑΡΛΟΜΑΓΝΟΣ ΣΤΗΝ

Πορεύεται ὁ αὐτοκράτορας, μεγάλη συνοδεία,
Μπρὸς τὸν εἶναι χιλιάδες ὀδόντα.

Βγήκαν ἀπ' τῆ Γαλλία, τὴν Βουργουνδία ἀ-
ψήσαν,

διαβήκαν τὴ Λορραίνη, Οὐγγαρία, Βαυαρία.
Καλπάζει ὁ αὐτοκράτορας, περ' ἀπ' τὴ Κροα-
τία,

τὰ δάση καὶ τὰ ἄλση, πατήσαν στὴν Ἑλλάδα,
δλέποντε πεῖθρα καὶ θουνά τῆς Ρουμανίας,
τοὺς Τούρκους, τοὺς Πέρσες καὶ τὸ λαὸ τὸ
μισητό.

Διαδίκανε τὸν ποταμὸ τὸν μεγάλο στὴ Λαο-
δικία καὶ
στρέφονται πρὸς τὴ γῆ ὅπου ὁ Θεὸς ἐμυστί-
ρησε.

Βλέπουνε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀρχαία πολιτεία.
Ὁμορφη μέρα, καθαρή, τίς σκηνές τοὺς στέ-
νουν.

Πορεύονται στὴν ἐκκλησιά καὶ προσφορές τοὺς
κάνουν.

Ῥότερα στὸ στρατόπεδο γυρνᾶν περηφανε-
σπαρές.

Πλοῦσιο πολὺ τοῦ Κάρολου τὸ δῶρο.

Μπῆξε σὲ μαρμαροσκελισιά μὲ τρούλους ζωγρα-
φισμένους.

Στὸ βάθος τ' ἄγιο ἦτανε τὸ βῆμα τοῦ Πα-
τέρα·

ὁ Θεὸς τὴ λειτουργία ἐτραγοῦδῃσε καὶ οἱ ἀ-
πόστολοι·

καὶ τὰ θρονιά τοὺς δώδεκα εἶναι ἐκεῖ ἀκόμῃ·
τὸ δεκατοῦτο κλειστὸ καὶ σφραγισμένο κα-
ταμερῆς.

Ὅταν μπῆκε ὁ Κάρολος, χαρὰ μεγάλη στὴν
καρδιά,
εὐθὺς ὡς τὸ θρονι ἐθώρησέ το, καὶ πάει.

Κάθεται ὁ αὐτοκράτορας, ξεποσταίνει λιγάνι
στὸ δώδεκα, δλόγγια πατρίκιαι δώδεκα κα-
θονται

κανεὶς πότερο δὲν εἶχε καὶ καθίσει κανεὶς.
καὶ ὑστερὰ τοὺς.

Τὸν Κάρολο γοήτῃσε τοῦ χτήριου ἡ ὁμορφιά·
εἶδε τὸν δλαζωγράφιστο μὲ φωτερές βαφές
ναό,

Εὐχή

Θά 'θελα νά 'χα
ξαπλωθεῖ μεθυσμένος
σὲ γαυροφάλλα
ποῦ 'χουνε λουλουδιάσει
στὴν κορυφή τῆς πέτρας.

Μετάφραση: Γιώργος Κεχαγιόγλου

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ (ἀπόσπασμα)

μάρτυρες, ἄρχοντες καὶ παρθένες,
τοῦ φεγγαριοῦ τοὺς γύρους καὶ τίς γιοφτε-
τοῦ χρόνου,
σκυλιά νά τρέχουν καὶ λχθεῖς καταμεσῆς στὴ
θάλασσα.

Περήφανος στὴν ὄψη ὁ Κάρολος σήκωσε τὸ
κεφάλι.

Ῥένις ὁδοῖός εἶχε μὴ καὶ εἶχε τὸν κοιτάζει·
νά τρέμῃ ἐδάλλῃ εὐθὺς ὡς τὸν βασιλιά ἀπὸ
κρίσει,

λίγο καὶ θάλεπτε καὶ παίρνει τὸ φρεγγιὸ τοῦ
Μὲ γοηγοράδα ξεχωριστὴ τὰ μαρμαροσκελι-
σπρασκελᾷ

τὸν πατριάρχη πάει καὶ βρίσκει καὶ μυλᾷ:

«Ἐμπρός, κύριε, στὴν ἐκκλησιά ἐτοίμασε τὴν
λυμπήθρα,
ὀέλω εὐθὺς νά βαφτιστῶ»

Εἶδα δώδεκα κόμητες μεστὸ ναὸ νά μπαίνουν
μαζί τοὺς ἑνὺς δέκατος τρίτος, ποὺ πῶ ὁμορφ-
δὲν εἶδα

στὴ ἔψη ποτέ, εἶναι ὁ Θεός. ἀτός του,
μὲ τοὺς διωδικαπόστολους, μίς ἐπισκόπου
μόλις».

Σὰν τοῦτο ὁ πατρὶς ἀρχὴς ἀκουσε, νά ἐτοίμα-
στὴ πηγαινέτι,

τοὺς καλογέρονες μὲ ἄμφια καλεῖ,
τὰ ἱερά του νά τοῦ προσέσσουν θέλει.

Μὲ λιτανεῖα μαζοῦ πάει στὸ βασιλιά.

Σηκώθηκε ὁ αὐτοκράτορας νά πᾶν σιμά τῶ
ἐβγαλε τὸ καπέλο του, βαθιά τὸν προσκύνει·
Ἀπαύστηκαν καὶ νῦα τοὺς φωτάνει:

«Ποῦθε εἶσαι, κύριε, λῆει ὁ πατριάρχης.

Ποτέ του ἀνθρώπου σ' ἐτάβτο τὸ ναὸ καὶ
τόλμησε νά μπῇ,
ἐκτός καὶ τοῦ τὸ διάταξα ἡ παρακαλέσει
εἶχε».

—Κύριε, Κάρολος λέγοιμαι, στὴ Γαλλί-
γεννημένος,
νίκησα δώδεκα βασιλεῖς, μὲ δύναμη καὶ ὁ-
τοῖα,
νὰ θρῶ τὸν δέκατο τρίτο φάχνω, γι' αὐτὸ
ἔχω ἀκούσει.